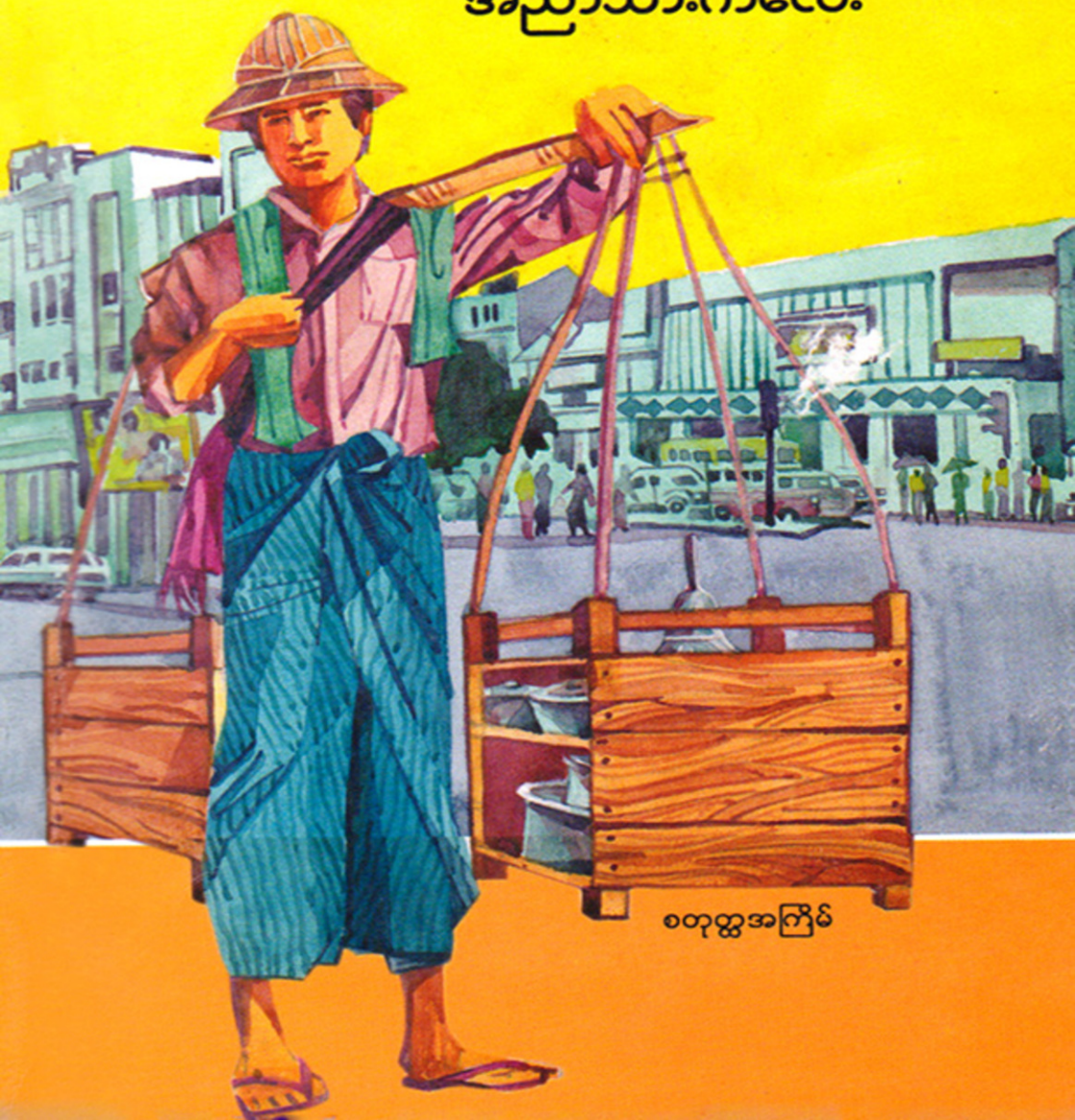

ရန်အောင်

အညာသားကလေး

စတုတ္ထအကြိမ်

စာရေးသူ၏ အမှာ

၁၉၃၈ - ခုနှစ်က ဖြစ်၏။ (၂၄)နှစ် ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။ ထိုစဉ်က စာရေးသူ၏ အသက်မှာ ၃၄ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည် ။

တိုးတက်ရေး သတင်းစာတွင် နေ့စဉ် ဆက်လက် ထည့်သွင်းသွားရန် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးမည်ဟု ကြံစည်လိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စာရေးသူသည် အနှစ် ၂၀-ခန့် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ငယ်သွားသည် ဟု ထင်လိုက်ရသည် ။

ငယ်စဉ်ကနေခဲ့သည့် သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည့် တောရွာများ ၊ ပင်ကိုရိုးသားသောစိတ်ရှိလျက် အနေအထိုင်ရိုး၊ အပြောအဆိုရိုး၊ အလုပ်အကိုင်ရိုးသော တောသူတောင်သား ဆင်းရဲသားများ ၊ သနားဖွယ်ကောင်းသော တောသူတောင်သားတို့ ၏ ဘဝဖြစ်စဉ် ဖြစ်ရပ်များ ၊ ဤသည် တို့ သည် စာရေးသူ၏ စိတ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပေါ်ထင်လာကြပေရာ ထိုသူတို့ ၏ အကြောင်းကိုပင် ရေးမည်ဟု ကြံလျက် ဝတ္ထုအမည်ကို ‘အညာသားကလေး’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်သည် ။

အညာသားကလေးနှင့် တွဲဖက်ရမည့် ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးကို ရည်ရွယ်မှန်းဆကြည့်မိရာ စာရေးသူ တွေ့ဖူး ကြုံဖူး ရင်းနှီးဆက်ဆံဖူးသော ဂုဏ်ကြီးရှင် အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးကို မျက်စိထဲတွင် ထင်မြင်ပေါ်ပေါက်လာသည် ။

ထို့ပြင် ဂုဏ်ကြီးရှင် အထက်လွှာတို့ ၏ ဖောက်ပြန်သော စိတ်နေစိတ်

တိထား၊ အကြင်နာတရားကင်းမဲ့မှုများကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသဖြင့် ထို အချက်များကိုလည်း ဝတ္ထုထဲတွင် ထည့်သွင်းမည်ဟု ကြံစည်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ‘အညာသားကလေး’ ဝတ္ထုကိုရေးကာ တိုးတက်ရေး သတင်းစာသို့ ပို့ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က သတင်းစာတိုက်အသီးသီးတို့ မှာ လုံခြုံမှုမရှိသည့်အတွက် အများအားဖြင့် သတင်းစာမထွက်နိုင်ကြပေ။ တိုးတက်ရေးသတင်းစာ တိုက်မှာ မူ ပန်းဆိုးတန်းဂါတ်တဲအနီး ၃၇-လမ်းတွင် ဖြစ်ရာ ဂါတ်နှင့်နီး သဖြင့် သတင်းစားကို နေ့စဉ်ပုံမှန် ထုတ်ဝေနိုင်၏။

နေ့စဉ်ထုတ်ဝေသော တိုးတက်ရေးသတင်းစာမှာ စောင်ရေများ လှ သဖြင့် ပုံနှိပ်စက်မနိုင်သောကြောင့် စာမျက်နှာများ မရိုက်နိုင်ဖြစ်ရာ စာ မျက်နှာနည်းနည်းရိုက်လျက် သတင်းစာတစ်စောင်လျှင် နှစ်ပြားဖြင့် ရောင်းရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သတင်းစာ၌ အညာသားကလေးဝတ္ထုလည်း ပါ လာ လေရာ အညာသားကလေးဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုကြရင်း စွဲ၍ သွားကြလေ တော့သည်။

အညာသားကလေးဝတ္ထုကိုလည်း ဖတ်ရသည်။ သတင်းများ လည်း ဖတ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းစာစောင်ရေမှာ တစ်ဟု န်ထိုး တိုးတ က်ခဲ့ရာ သတင်းစာစောင်ရေ ၂၀၀၀၀ (နှစ်သောင်း)ကျော်သည် ဟု ပင် ကြားသိရလေသည်။

နောင်မကြာမီ သတင်းစာတိုက်အသီးသီးတို့ က သတင်းစာများ ထု တ်ဝေလာနိုင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် တိုးတက်ရေးသတင်းစာမှာ စော င်ရေ နှစ်သောင်းကျော်ကမကျဘဲ တည်တံ့နေရာ အကြောင်းရင်းကို ရှာ သော် အညာသားကလေးဝတ္ထုကြောင့်ဟု ပင် ဆိုရလိမ့်မည်။

နံနက်လင်းလျှင် တိုးတက်ရေးသတင်းကို စောင့်မျှော်တမ်းတနေကြသူများ ရှိ၏။ အညာသားကလေးဝတ္ထုကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖတ်ရှုကြရုံသာမက ထိုဝတ္ထုပါအကြောင်းအရာကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်လျက် နောက်နေ့တွင် မည်သို့ဖြစ်မည်၊ ဝတ္ထုမည်သို့ဆုံးမည်ကို တွေးခေါ်မှန်းဆ ထင်မြင်ချက်ပေးသူများ လည်း ရှိခဲ့ကြသည်။ ။

တိုးတက်ရေးသတင်းစာ၌ အညာသားကလေးဝတ္ထု ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သတင်းစာစောင်ရေမှာ သိသိသာသာ ကျသွားသည် ဟု ကြားရသည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လွန်ခဲ့သော ၂၄-နှစ်က တိုးတက်ရေးသတင်းစာတွင် ပါခဲ့သည့် လူကြိုက်များ ၊ လူဖတ်များ လှသော “အညာသားလေး” ဝတ္ထုကို ယခုခေတ် လူငယ်စာဖတ်ပရိသတ်များ မဖတ်ဖူးကြသည်ကများ သဖြင့် ခေတ်သစ်လူငယ်များ အတွက် ထပ်မံရေးသားထုတ်ဝေရန် စာရေးသူ ကြံစည်မိသည့်အတိုင်း ယခုရေးသား ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ယင်းသို့ ထုတ်ဝေရာတွင် မူလ အညာသားကလေးဝတ္ထုစာမူမှာ မရနိုင်တော့သဖြင့် စာရေးသူ၏ ဦးနှောက်တွင်းမှာ ထင်းထင်းကြီးတည်နေသေးသည့် ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်ကို ပြန်လည်ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သော ၂၄-နှစ်က အရေးအသား အသုံးအနှုန်းနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ကျချင်မှ ကျမည်ဖြစ်သော်လည်း ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကား မူလရေးစဉ်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

စာရေးသူ၏ တသက်တာတွင် နာမည်ကျော်ကြား လူကြိုက်အများဆုံးဖြစ်သည့် အညာသားကလေး ဝတ္ထုကို လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် တည်ရှိ

သင့်သည် ဟု လည်း ထင်မြင်ယူဆသည့်အတိုင်း ရေးသားထုတ်ဝေလို
က်ရခြင်း ဖြစ်ပါသတည်း။

ရန်အောင်

၁၉၆၂-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၈-ရက်နေ့

*

တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသူ၏ အမှာ စာ

ဆရာရန်အောင်၏ စာရေးဆရာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အအောင်မြင်ဆုံး၊ အကျော်ကြားဆုံး ဝတ္ထုမှာ “အညာသားကလေး” ဖြစ်သည် ဟု အမြဲပြောလေ့ရှိခဲ့သည် ။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ဆရာရန်အောင်ကို ‘စာရေးဆရာကြီး ရန်အောင်’ဟု နိုင်ငံတော်က အသိအမှတ်ပြုထိုက်အောင် တစ်ဟု န်ထိုး နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားလာစေသောဝတ္ထုမှာ “အညာသားကလေး”ဝတ္ထုပင် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ဆရာရန်အောင်သည် သူ၏ ဝတ္ထုကို “အညာသားကလေး”ဟု အမည်တပ်ရခြင်းမှာ ၁၉၂၄-ခုနှစ် ရန်အောင်အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်က ရန်အောင်သည် ပြည်မြို့ရှိ သူ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ရှေ့နေဦးဘဆွေ၏ ကျောင်းတွင် ရှေ့နေသင်တန်းတက်နေသည် ။

ထိုစဉ်က ရန်အောင်သည် ဆံပင်သျှောင်ထုံးနှင့် ခေါင်းပေါင်းနှင့်၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီကိုဝတ်သည် ။ ရန်အောင်ကို ရှေ့နေသင်တန်းသားများက “ဟေ့ အညာသား” ဟု အထင်သေးသော လေသံဖြင့် ခေါ်ကြသည် ။

ထိုအခါ ရန်အောင်တွင် မခံချင်စိတ် ဖြစ်လာကာ “အညာသားလည်း လူပဲ၊ လူဆိုတာ ဘာမဆို ကြိုးစားရင် ဖြစ်နိုင်တယ်” ဟု အယူအဆပေါ်လာကာ “အညာသားကလေး”ဝတ္ထုကို ရေးဖွဲ့ခဲ့လေသည် ။

၁၉၃၈-ခုနှစ် ရန်အောင်အသက် ၃၄-နှစ်သားအရွယ်တွင် ဖြစ်သည်။ ။
ရန်အောင်သည် မဂ္ဂဇင်းမှန်သမျှတွင် မပါသည် ဟူ၍ မရှိသလောက် ဝတ္ထုများ ရေးသားထည့်သွင်းဖူးသော်လည်း သတင်းစာဝတ္ထုရှည်ကိုမူ ကား တစ်ခါမျှ မရေးဖူးသေးချ။

ထို့ကြောင့် သတင်းစာတွင် နေ့စဉ်ပါဝင်သည့် ဝတ္ထုရှည် ရေးသားရန် အတွက် တိုးတက်ရေးသတင်းစာတိုက်သို့ ရန်အောင် လာခဲ့သည်။ ။

ထိုစဉ်က တိုးတက်ရေးသတင်းစာတိုက်မှာ ၃၇ လမ်းတွင် ရှိလျက် ပန်းဆိုးတန်း ရဲစခန်းအနီးတွင် ဖြစ်သည်။ ။

ရန်အောင်သည် တိုးတက်ရေးသတင်းစာ၏ အယ်ဒီတာနှင့် စကားဆိုကြပြီးသော် “အညာသားကလေး” ဝတ္ထုကို စာမူခလေးဆယ်ကျပ်နှင့် ရေးလေ၏။ “အညာသားကလေး” ဝတ္ထုကို ပရိသတ်အကြိုက်တွေ့သွားရာ သတင်းစာစောင်ရေ တဖြည်းဖြည်း တက်လာလျက် စောင်ရေ နှစ်သောင်းကျော်လေတော့သည်။ ။ စစ်မဖြစ်မီ ခေတ်ဟောင်းက သတင်းစာစောင်ရေ နှစ်သောင်းကျော်သည် ဆိုသည် မှာ မကြုံဖူးသော ကိစ္စထူးတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ရန်အောင်၏ စာပေဆရာသည် ဆရာကြီးဝီမိုးနင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ရန်အောင်သည် ငယ်စဉ်က လူခြေတိတ် ညအချိန်တွင် ဆရာကြီးဝီမိုးနင်း၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရလေသောကြောင့် စာပေတွင် ပို၍ စိတ်ဝင်စားကာ စွဲလမ်းသွားလေတော့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် “အညာသားကလေး” ဝတ္ထုကို ရေးသောအခါ ဆရာကြီးဝီမိုးနင်း၏ “နေရီရီ” ဝတ္ထုကို ကျောရိုးယူကာ ရေးခဲ့လေသည်။ ။ “အညာသားကလေး” ဝတ္ထုကို ချီးမွမ်းလိုလျှင် ဆရာရန်အောင်ထက် ဆရာကြီးဝီမိုးနင်းကို ပို၍ ချီးမွမ်းမှ သာလျှင် သဘာဝကျလိမ့်မည်ဟု ဆရာရန်

အောင် အမြဲပြောခဲ့သည်။ ။

ဆရာရန်အောင်၏ “အညာသားကလေး” ဝတ္ထုကို တင်ညွန့်ရုပ်ရှင်မှ တွဲတေးသိန်းတန်၊ တင်တင်ညိုတို့ ဖြင့် ၁၉၆၅ ခုနှစ်က ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့သည်။ ။ “အညာသားကလေး” ဝတ္ထုကို ရန်အောင်စာပေက ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမည်လုပ်သောအခါ ရုပ်ရှင်ဓာတ်ပုံများကိုရရန် ဒါရိုက်တာဦးတင်ညွန့် နေထိုင်ရာ ကြည့်မြင်တိုင်သို့ သွားခဲ့ပါသည်။ ။ ဦးတင်ညွန့်က ဓာတ်ပုံများ ပျက်စီးကုန်ကြောင်း ပြောလိုက်၍ ဓာတ်ပုံများ မထည့်နိုင်ခဲ့တော့ပါ။

(ဆရာရန်အောင်သည် ၁၉၀၄-ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့ရာ ၂၀၁၄ - ခုနှစ်တွင် ဆရာရန်အောင် နှစ်တစ်ရာပြည့်ခဲ့ပါပြီ။)

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ဆရာရန်အောင်၏ “အညာသားကလေး” ဝတ္ထုသည် လူ့ဘဝကို တိုးတက်အောင်၊ လူငယ်များအား ဘဝတွင် ကြိုးပမ်းလိုသော ဇွဲသတ္တိရှိအောင် အထောက်အပံ့ပြုသော ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

ရန်အောင်စာပေ

(၁)

ရွာတွင်းရှိ အိမ်အားလုံးတို့ မှာ သက်ငယ်မိုး ဝါးထရံကာအိမ်များ ချည်း ဖြစ်သော်လည်း သူကြီးဦးစံဘ၏ အိမ်မှာ ကား ဝင့်ကြွားထည်ဝါစွာ သော ပျဉ်ထောင် သွပ်မိုး အိမ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ။

တောင်သူလယ်သမား ဆင်းရဲသားတို့ ၏ အိမ်ငယ်များ အလယ်တွင် သူကြီး၏ ပျဉ်ထောင် သွပ်မိုး အိမ်ကြီး ထည်ဝါသလိုပင် တောင်သူလယ် သမား ဆင်းရဲသားတို့ ၏ အလယ်တွင် သူကြီးဦးစံဘသည် လည်း ထည် ဝါခုံညားလှပေသည်။ ။

သူကြီး၏ ခမ်းနားသောအိမ်ကြီးကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်စေသော အရာကား နွားတင်းကုပ်ကြီးပင် ဖြစ်၏။ အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် ကပ်၍ ဆောက်ထားသော ထန်းလက်မိုး ထန်းလက်ကာ နွားတင်းကုပ်ကြီးကား ကြည့်၍ မတင့်တယ် မဖွယ်မရာဖြစ်လျက် ဆင်တော်နှင့် ခလောက်ပမာ မျက်စိစပါးမွေးစူးစရာ ဖြစ်နေလေသည်။ ။

သို့သော် ထိုတင်းကုပ်တွင်းရှိ နွားများမှာ ကား သူကြီး၏ ကျေးဇူးရှင်တွေ ဖြစ်၏။ တစ်ရွာလုံး၏ အသက်သခင်တွေလည်း ဖြစ်၏။ တစ်နိုင်ငံလုံးကို ကျွေးမွေးနေသူများ ဟု လည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။ ။ အကြောင်းမူ ကား ထိုနွားများ ကုန်းရုန်း လုပ်ဆောင်ပေးမှုကြောင့်ပင်လျှင် ဆန်စပါး၊ ကောက်ပဲသီးနှံများ ရကြခြင်းဖြစ်ရာ နွားတွေသာ မရှိပါက တစ်နိုင်ငံလုံး စားသောက် နေထိုင်ရေးသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲ

နိုင်စရာအကြောင်း ရှိလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူကြီးဦးစံဘသည် နွားများကို ကျေးဇူးတင်ကာ ကောင်းစွာကျွေးမွေး၏။ နွားများ နေဒဏ် မိုးဒဏ်မှ လွတ်ကင်းအောင် အိမ်အနီးတွင် တင်းကုပ်ကြီးထိုးပေး၏။

ထိုတင်းကုပ်အတွင်းတွင် နွားများကိုကြည့်ရှု ထိန်းသိမ်းသူနေရန်အတွက် အဆင့်ကြမ်းခင်း ပြုလုပ်ထားသည်။ ။ ထိုအဆင့် ကြမ်းခင်းသည် ပင်လျှင် စာတင်ရလောက်သော အဖြစ်ထူးပေါ်ထွန်းရာ ဘူမိနက်သန် ဖြစ်လေတော့သတည်း။

အထက် အဆိုပါ နွားတင်းကုပ်အဆင့်ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် အသက် ၁၀-နှစ်အရွယ် သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်သည် ခြေပစ်လက်ပစ် ပက်လက်လှန်၍ အိပ်နေ၏။

ထိုသူငယ်ကလေးမှာ အသားဖြူဖြူ နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်လုံး ဝိုင်းကလေး မျက်ခုံးထူကလေးနှင့် သနားကမား ရုပ်သွင်ဖြစ်သော်လည်း အဝတ်အစားမှာ ညစ်ထေးစုတ်ပြတ်လှသည်။ ။

စုတ်ပြတ်၍ နေသော အင်္ကျီပေါက်မှ သူငယ်ကလေး၏ ပခုံးဖြူဖြူကလေး ပေါ်ထွက်နေ၏။ လုံချည်ပေါက်မှ လည်း တင်ပါးဖောင်းဖောင်းကလေး ပေါ်၍ နေသည်။ ။

သူငယ်ကလေးသည် နက်ပြောင်တောင်ပသော မျက်လုံးများ ဖြင့် တင်းကုပ်အမိုးပေါက် ထန်းလက်ကြားမှ ကောင်းကင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ ။

ပြာမှိုင်းသော ကောင်းကင်သည် ရှုချင်စဖွယ်ဖြစ်သည် ဟု ထင်လျှ

က် သူငယ်ကလေး၏ စိတ်တွေ ကြည်လင်၍ နေ၏။ သီချင်းကလေး တ
အေးအေး သီဆိုနေ၏။

ထို့နောက် သူငယ်ကလေး စိတ်ကူးယဉ်ပြန်လေသည် ။

“ဒီပြာနေတဲ့ မိုးကောင်းကင်ကြီးဟာ တစ်ခါတစ်ခါ မည်းလာတယ်၊
အဲဒီလို ပြာရာက မည်း လာပြီဆိုရင် မိုးတွေရွာလာတော့တာပဲ၊ မိုးရွာရင်
မြက်တွေပေါက်မယ်၊ ဒီတော့ ငါနွားတွေ ၀၀ကြီးစားရတော့မှာ ပဲ၊ တို့
ရွာက လူကြီးတွေတော့ မိုးရွာရင် ယာထွန်ပြီး နှမ်းတွေ ပဲတွေစိုက်ကြမ
ယ်၊ ငါကြီးလာရင်လည်း သူတို့လို ယာလုပ်ရမှာ ပဲ။ ယာလုပ်တာဟာ
နွားကျောင်းတာထက် ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မယ်”

“ဘာလုပ်နေသလဲကွယ်”

အောင်မာခုံညားသည့် အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူငယ်ကလေး
ငထူးသည် အသံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အံ့ဩသည့် မျက်နှာ
ထားသို့ ပြောင်းသွား၏။

ငထူး တစ်ခါမျှမမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးသော လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။
ထိုလူကြီး၏ အဝတ်အစားတို့ မှာ လည်း ငထူးအတွက် အထူးအဆန်းချ
ည်းနှင်နှင် ဖြစ်လေတော့သည် ။

ထိုလူကြီးမှာ ဘလေဇာကွတ်အင်္ကျီနှင့် ပိုးဘောင်းဘီ အပြာရောင်အ
ပွကြီးကို ဝတ်ထား၏။ ဦးခေါင်းတွင် သိုးမွေးဦးထုပ်ဆောင်းလျက် သိုး
မွေးလည်ပတ်ကို လည်တွင် ရစ်ပတ်ထား၏။ နောက်ပိတ်ဖိနပ်ကိုလည်း
စီးထား၏။

င ထူးသ ည် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးသော ထိုလူကြီးကို
လူတစ်မျိုးကြီးပဲဟု တွေးကာ အံ့ဩခြင်းဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသ

ည် ။

“ဟေ့...သူငယ်၊ ငါမေးတာ မကြားဘူးလား” ဟု နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် လူဖြူဖြူခုံခုံကြီးက မေးလိုက်၏။

“ကြားသားပဲ၊ ခင်ဗျား ဘာလူမျိုးလဲဆိုတာ မသိလို့ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်နေတာဗျ”

လူကြီးသည် ငထူးပြောပုံကို သဘောကျကာ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး ထောင်ကော့သွားအောင် ပြုံးရယ်ရင်း “ငါ့ကို လူတစ်မျိုးထင်ရအောင် ငါ့မှာ ချုံပါလို့ လားကွ” ဟု မေးလိုက်သည် ။

“ချုံပါရင် နွားပေါ့ဗျ၊ ချုံမပါလို့ လူတစ်မျိုးထင်နေတာပေါ့”

“ငါက မင်းတို့ ထက် ဘာများ ထူးသလဲကွယ်” ဟု လူကြီးက လေအေးဖြင့် မေး လိုက်လေသည် ။

“ထူးတာပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်တို့ က လုံချည်ဝတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ဘောင်းဘီကြီးနဲ့ ၊ ကျုပ်တို့ က ခုံဖိနပ်စီးတယ်၊ ခင်ဗျားဖိနပ်က အနုကျပ်စည်းထားတာမျိုးကြီး၊ ခင်ဗျားခေါင်းပေါ်မှာ ကုလားဦးထုပ်လိုဟာမျိုးဆောင်းလို့ ၊ ခင်ဗျား လည်ပင်းမှာ အနာပေါက်နေလို့ အဝတ်နဲ့ ပတ်ထားရတာလား”

လူကြီးသည် ငထူး၏ ပြောပုံကို သဘောကျလှသဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေသည် ။

“မင်း အမိုးပေါ်မော့ပြီး ဘာတွေ ကြည့်နေတာလဲ”

“ဘယ်မှာ အမိုးကြည့်လို့ လဲဗျ၊ အမိုးပေါက်ကနေပြီး မိုးပေါ်ကို ကြည့်နေတာ”

“တန်တော့ မင်းဟာ နက္ခတ်ဆရာ ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကောင်းကင်က နက္ခတ်တာရာတွေ ကြည့်နေတာဖြစ်မှာပဲ”

“ဟာ...ခင်ဗျားကြီးက ကြံကြံဖန်ဖန် မဟုတ်မဟတ် ပြောတက်ရန်ကော၊ နက္ခတ်တွေ ဘာတွေကြည့်ချင်ရင် ညကျမှ ကြည့်မှာ ပေါ့ဗျ အခုလို နေ့ခင်းကြီးတော့ နေကလွဲလို့ ဘာမြင်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်ကြည့်နေတာက မိုးပြာပြာကြီးကို ကြည့်ပြီး တွေးနေတာဗျ”

“အလို...အတွေး ဆရာကလေးပါလား၊ ဘာတွေများ တွေးသလဲကွယ့်၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျုပ်တို့ ရွာမှာ ယာလုပ်တာတွေ ဘာတွေ တွေးတာပေါ့ဗျ”

“မင်း ကျောင်းမနေဘူးလား”

“ကျုပ် နေ့တိုင်း ကျောင်းနေသားပဲ”

“ဘယ်အတန်းရောက်ပဲလဲကွဲ့”

“ဘာဆိုလို့လဲဗျ” ဟု ငထူးက အံ့သြသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“မင်း ကျောင်းနေတယ်ဆို၊ ကျောင်းမှာ နေပြီး ပညာသင်ရင် အတန်းတက်ရတယ်ကွဲ့”

“ဟာ...ကျုပ်က နေ့တိုင်း နွားကျောင်းနေတာကို ပြောတာဗျ”

လူကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြန်လေသည် ။ ထိုအခိုက် ရွာသားကြီးတစ်ယောက် တင်းကုပ်တွင်းသို့ ဝင်လာရာ ငထူးက လှမ်းပြီး...

“ဦးကြီး...ဟောဒီလူကြီး ဘယ်ကလဲဗျ၊ တောမေး တောင်မေးနဲ့ ” ဟု ပြောရာ နောက်ဝင်လာသူ လူကြီးက...

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဒီလို မပြောရဘူး၊ ဒါဟာ အနုညာတ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ဝန်

ထောက်မင်း၊ တို့ ရွာကို နယ်လှည့်ထွက်လာတာ၊ ကျွန်တော့်တူကလေးဟာ အမိုက်အမဲပါခင်ဗျာ၊ အမှားအယွင်းပါရင် သည်းခံတော်မူပါ” ဟု ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လေသည်။

“ဟာ...ဒီလူကြီးဟာ ဝန်ထောက်မင်းနဲ့ မတူပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ရွာကို ဝက်ဝယ်ရအောင်လာတဲ့ တရုတ်ကြီး ကိုစစ်ထော်နဲ့ သိပ်တူတာပဲ”ဟု ငထူးက ထပ်၍ ကွန့်လိုက်ပြန်၏။

ဝန်ထောက်မင်းက ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ “သိပ်သွက်လက် ချက်ချာတဲ့ ကလေးပဲ သူကြီးရဲ့ ၊ သူ့မှာ မိဘရှိသလား” ဟု မေးလေသည်။

“သူငယ်ငယ်ကလေးကပဲ မိဘတွေ ဆုံးသွားကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပဲ ကောက်ယူကျွေးမွေးထားရပါတယ်”

“ကျောင်းမှာ ကော မထားဘူးလား”

“မထားရပါဘူး၊ သူ့ကို နွားကျောင်းခိုင်းထားရပါတယ်”

“ဒီကလေးကို ကျောင်းမှာ ထားပြီး ပညာသင်ပေးရရင် အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ သူငယ် ဖြစ်လာမယ် သူကြီးရဲ့ ၊ ကျုပ် သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း သနားတဲ့ စိတ်ပေါ်လာတယ်။ ကျုပ်ကို ပေးလိုက်ပါလားဗျာ၊ ကျုပ်သူ့ကို ပညာသင်ပေးပြီး အဖိုးတန်ကလေးဖြစ်အောင် မြေတောင် မြှောက်ပေးချင်တယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဝန်ထောက်မင်းပြန်ရင် ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ငထူး၊ ဝန်ထောက်မင်းက မင်းကို မွေးစားမလို့ တဲ့ ၊ ဝန်ထောက်မင်း မြို့ပြန်ရင် မင်းလိုက်သွားရလိမ့်မယ်” ဟု သူကြီးက ငထူးဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“သူတို့ ဆီမှာ နွားရှိလို့ လားဗျာ၊ ကျုပ်က နွားကျောင်းရမှ ပျော်တာ”

ဟု ငထူးကပြောရာ ဝန်ထောက်မင်းကရော သူကြီးပါ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ကြလေသည်။ ။

ဝန်ထောက်မင်းက ငထူးကို မြို့ကို ခေါ်သွားကာ ပညာသင်ပေးမည် ဟူသော သတင်းသည် တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဖြင့် တစ်ရွာ လုံး ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ ။

ထိုနေ့ညတွင် ရွာသူရွာသားများ သည် သူကြီးအိမ်သို့ စုရုံးလာကြ ကာ ငထူး၏ သတင်းကို မေးကြ၏။ ဝန်ထောက်မင်းကိုလည်း ကျေးဇူး တင်စကား ပြောကြသည်။ ။

ငထူး မြို့သို့လိုက်ရမည့်အတွက် တစ်ရွာလုံးဝမ်းသာနေကြသည် ကို သိရသောအခါ ငထူးသည် လည်း ရောနှော ဝမ်းသာသွားကာ အူတမြူးမြူး ဘဝင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသည်။ ။

ငထူးမှာ ဝမ်းသာလှသဖြင့် ရှေးက ငထူးနှင့်မတူတော့ဘဲ ရွှင်လန်း တက်ကြွ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်သော ငထူး ဖြစ်နေ၏။

“ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ အရေးကြီးသဗျ”

ဝန်ထောက်မင်းက သူကြီးနှင့်တကွ ရောက်လာကြသည့် ရွာသားများကို စကားစလိုက်သည်။ ။

“လူတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေအတိုင်း ဖြစ်ကြရတာပဲ။ သ ဖ်ပင်လိုပေါ့ဗျာ၊ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ရေလောင်းပေးတယ်၊ မြေတောင်မြှောက်ပေးတယ်၊ မြေဩဇာ ထည့်ပေးတယ်ဆိုရင် အဲဒီသစ် ပင်ဟာ သန်စွမ်းကြီးပွားလာတာပဲ၊ အဲဒီသစ်ပင်ကို ရေမလောင်းဘူး၊ မြေတောင်မမြှောက်ဘူး၊ ပစ်ထားရင် အဲဒီသစ်ပင်ဟာ သေသွားမှာ ပဲ၊ မ သေတောင်မှ သန်သန်မာမာ ကြီးကြီးထွားထွား မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ လူ

တွေဟာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ငယ်စဉ်က ပညာ ကောင်းကောင်း သင်ပေးမယ်၊ မိဘကောင်း၊ ဆရာကောင်း၊ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းတွေနဲ့ အတူနေရမယ်ဆိုရင် ပညာတက် အလိမ္မာ လူ့အဖိုးတန်တွေ ဖြစ်လာကြမှာ ပဲ၊ အဲ...ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေမကောင်းရင်တော့ မကြီးပွားမတိုးတက်ဘဲ လူဖျင်း လူညံ့တွေ ဖြစ်တော့မှာ ပဲ၊ ဒီတော့ သစ်ပင်တွေကို ဂရုစိုက်တာထက် လူတွေကိုပိုဂရုစိုက်ပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ပေးဖို့ အရေးကြီးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ ရွာမှာ အစိုးရစာသင်ကျောင်း ရှိရဲ့ လား”

“မရှိပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု သူကြီးက ပြောပြ၏။

“ဒါဖြင့် ကလေးတွေ စာမသင်ရဘူးပေါ့”

“ရွာဦးကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးထံမှာ သင်ရပါတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးကလည်း အိုမင်းရင့်ရော်နေပြီဖြစ်လို့ သိပ်သင်မပေးနိုင်တော့ဘူးခင်ဗျာ”

“မိန်းကလေးတွေကော”

“မိန်းကလေးတွေတော့ လုံးလုံး စာမသင်ရပါဘူး၊ ယောက်ျားကလေးတွေတောင်မှ အနည်းအကျဉ်းပဲသင်ကြရပါတယ်၊ များသောအားဖြင့် ကလေးတွေဟာ နွားကျောင်း၊ ထင်းခွေ၊ ရေခပ်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေကြရပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ငထူးလည်း အပါအဝင်ပါပဲခင်ဗျာ”

“အို....ဒီလိုဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျုပ်မြို့ပြန်ရောက်ရင် ဒီရွာမှာ အစိုးရကျောင်းဖွင့်ပေးဖို့ ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တိုင်ပင်မယ်၊ ကျောင်းဖွင့်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကလည်း အားတက်သရော ကူညီကြပေါ့”

“ကောင်းလှပါပြီခင်ဗျာ” ဟု ရွာသားများက ဆိုကြ၏။

“မောင်ထူးကိုတော့ ကျုပ်ခေါ်သွားမယ်၊ ကျောင်းကောင်းကောင်း မှထားပေးမယ်၊ မောင်ထူး ကြီးလာတဲ့ အခါ ပညာတတ် လူတော် လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေရမပေါ့ဗျာ”

ဝန်ထောက်မင်း၏ စကားကို ကြားကြရကုန်သော သူကြီးနှင့် ရွာသားတို့ သည် ဝန်ထောက်မင်းကို ကျေးဇူးအထူးတင်ကာ စိတ်ထဲက သာဓုခေါ်ကြလေသည် ။

“လူတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေအတိုင်း ဖြစ်ကြရတာပဲဗျ”

ဝန်ထောက်မင်းသည် စကားအရှိန်ရလျှင် ခပ်များများ ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆက်၍ ပြော၏။

“တခြားမကြည့်နဲ့ ၊ မောင်ထူး ကြည့်ဗျ၊ မောင်ထူးဟာ ကျောင်းလည်း မနေ၊ ပညာမသင်ရဘဲ နွားကျောင်းလို့ သာနေရရင် သူကြီးလာတဲ့ အခါ ပညာမဲ့ ဆင်းရဲသား နလပိန်းတုံးပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ ဟော...အခုတော့ မောင်ထူး ကြီးလာရင် ကျုပ်လို အရာရှိအထူးရှိတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်ဗျ၊ ကျုပ်ကိုပဲ ကြည့်ကြပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်ငယ်ငယ်က ပညာမသင်ခဲ့ရရင် ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားတို့လိုပဲ ဆင်းရဲသား နင်းပြားဖြစ်နေမှာ ပဲ ၊ ကျုပ် ပညာသင်ခဲ့ရလို့ ခုအခြေအနေမျိုး ရောက်ရတာပေါ့၊ ဒီတော့ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေအရ ဖြစ်ရတာပဲ၊ အခြေအနေကောင်းရင် အထက်တန်း ရောက်မယ်၊ အခြေအနေဆိုးရင် အောက်ကျ နောက်ကျဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ အခြေအနေကောင်းအောင် ပညာကိုကြိုးစားသင်၊ ဗဟု သုတ ဆည့်ပူ၊ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ် မွေးကြရမဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ..ဟုတ်ပါတယ်” ဟု သူကြီးနှင့် ရွာသားများက စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောကြ၏။

“ခင်ဗျားတို့ တောသားတွေလည်း သတိတရားရကြဗျာ။ သားသမီးတွေကို ပညာသင်ဖို့ မမေ့နဲ့ ၊ ခင်ဗျားတို့ စိုက်ပျိုးတဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံတွေ ဈေးကောင်း နားကောင်းရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲလို့ စုပေါင်းတိုင်ပင်ကြ၊ ရတဲ့ ငွေကလေးကိုလည်း ချွေတာစုဆောင်းကြဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ မှာ ဖြစ်နေတတ်တာက ငွေကလေးရလာရင် ပွဲလမ်းသင်တွေခံ၊ ပျော်ကြ၊ အားရင် ဖဲရိုက်ကြ၊ အရက်သောက်ကြနဲ့ ရတဲ့ ငွေကလေး ပြောင်ရော၊ မြို့ကလူတွေကို မတုနဲ့ ဗျ၊ မြို့ကလူတွေဆိုတာကတော့ ငွေကို တရားသည် ဖြစ်စေ၊ မတရားသည် ဖြစ်စေ ရအောင်ရှာပြီး ပျော်ပါးမိခံနေကြတဲ့ လူပေါ်ကြော့တွေက များ ပါသဗျာ”

ဝန်ထောက်မင်းက မြို့သားတွေကို ပုတ်ခတ်ပြောသည့်အတွက် တောရွာသားများမှာ အတော်သဘောကျ၍ သွားကြလေသည် ။

“ဒီဝန်ထောက်မင်းဟာ တခြားအရာရှိတွေနဲ့ မတူဘူး၊ တို့ တောသူတောင်သားတွေကို ချစ်ခင်တယ်၊ ဂရုစိုက်တယ်၊ တို့ အကျိုးကို လိုလားတယ်” ဟု ချီးကျူးစကား ပြောကြလေသည် ။